

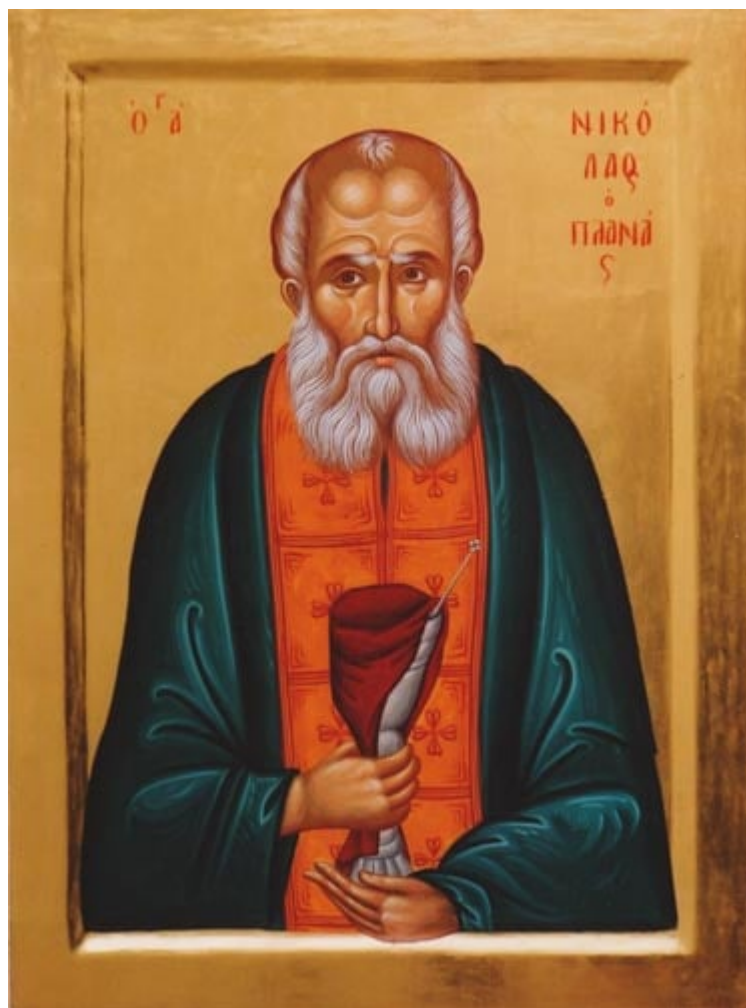
2 Μαρτίου 2014

Παπα-Νικόλας Πλανάς, ο νέος Άγιος της Ορθοδοξίας

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Εις την πόλιν των Αθηνών, παρά τους παλαιούς στρατώνες και την πλατείαν «Μοναστηρακίου» υπήρχε ιδιωτικόν παρεκκλήσιον, ἐπ' ονόματι του Προφήτου Ελισαίου – εις την οδόν Ἄρεως 14. Ἀργότερον κατηδαφίσθη.

Εις το εκκλησάκι αυτό ελειτούργει ο «απλούς» τον τρόπον σεβάσμιος ιερέυς Νικόλαος Πλανάς, εκ της νήσου Νάξου καταγόμενος. Ακαταπόνητος, περίπου επί πεντηκονταετίαν (1884-1932) ετέλει καθημερινώς την Θ. Λειτουργίαν, πλην Σαββάτων και Κυριακών και επισήμων εορτών, οπότε ιερούργει εις την ενορίαν του, του Αγίου Παντελεήμονος -Ιλισσού αρχικώς και ακολούθως εις την του Αγ. Ιωάννου του Προδρόμου της οδού Βουλιαγμένης. Την δε Μ. Τεσσαρακοστήν ετέλει καθ' εκάστην Προηγιασμένας λειτουργίας.

Την εποχή εκείνην που χειροτονήθη (Διάκονος την 28ην Ιουλίου 1879 και Πρεσβύτερος, μετά πενταετίαν την 2α Μαρτίου 1884, άγων το 33ο έτος της ηλικίας του) η πόλη των Αθηνών, κατά μαρτυρίαν του ιδίου, «έφθανεν από την Ακρόπολη ως την Παναγίαν Βλασσαρού» (παρά τον Άγιον Φίλιππον – Μοναστηρακίου). Και αι ενορίαι απηρτίζοντο από ελαχίστας οικογενείας (13 οικογενείας η του Αγ. Παντελεήμονος και 8 οικογενείας η του Αγ. Ιωάννου, αμφοτέροι διαδοχικώς της εφημερίας του π. Νικολάου Πλανου!).

Απέρिटτος λειτουργός

Ο απέρिटτος λειτουργός του Θεού ήτο ησκημένος εις την λιτότητα. Ορφανός

πατρός από της ηλικίας των 14 ετών, ήλθεν εις Αθήνας μετά της μητρός του και της μόνης αδελφής του, αφού εμοιράσθη μετά της αδελφής την πατρικήν περιουσίαν, αξιόλογον ίσως, άλλ' εδέησε να ενεχυρίσῃ το μερίδιόν του, χάριν εμπεριστάτου συμπατριώτου του, χωρίς ποτέ να την ανάκτηση. Και διέμεινε πτωχός.

Κατ' ἐπιθυμίαν της μητρός του, δεκαεπταετής ενυμφεύθη την Ελένην το γένος Προβελεγγίου, εκ Κυθήρων. Και απέκτησεν υιόν ἑξ αυτής, τον Ιωάννην• άλλ' η σύζυγος απέθανε κατά τον τοκετόν. Ο ίδιος αφιέρωσεν ἑκτοτε, νεαρώτατος, τον εαυτόν του εις τον Θεόν και την Εκκλησίαν. Και γενόμενος ιερέυς ηρκείτο συνήθως εις τεμάχιον ἄρτου και ολίγα χόρτα, τα οποία συνέλεγε μόνος του, ενίστε δε και εις ολίγον γάλα που του προσέφεραν ποιμένες της περιοχής, ερημικής τότε, και σήμερον πολυανθρωποτάτης και αστικής, εν μέσαις Αθήναις. Και τα ελάχιστα διδόμενα εις αυτόν χρήματα η άλλο τι διέθετεν εις αγαθοεργίας. Ο,τι του εδίδετο το ἑδιδεν ευθύς, εις ορφανά, εις σπουδαστάς, εις πτωχάς οικογενείας, διά τον επιούσιον και τας ανάγκας που ανεκάλυπτε και εκάλυπτεν αθορύβως, αφανώς και με πάσαν εχεμύθειαν.

Πλούτος και θησαυρός του, και κέντρον και ἄξων της ζωής και της υπάρξεώς του ἦτο η λειτουργική ζωή της αγίας Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Ο ναός του Θεού και τα τελούμενα εν αὐτῷ.

Προφανώς και κατ' ἀλήθειαν εχαρκτηρίσθη ως «ο λειτουργικώτερος ιερέυς της εποχής μας, ἄνθρωπος της προσευχής, του οποίου η ζωή υπήρξε συνεχής διακονία του θυσιαστηρίου, ἀληθής μύστης της χάριτος, την οποίαν, διά των ἔργων και του παραδείγματός του, μετέδιδεν εις τους πιστούς» (Θ. Η. Εγκυκλοπαίδεια, τ. 10, Ε. Ν. Τζιράκης). Κατά πλήρη εφαρμογήν, θα προσθέσωμεν, του αποστολικού παραγγέλματος• «τον κοπιώντα γεωργόν δει πρότον των καρπών μεταλαμβάνειν» (Β' Τιμ. 2, 6).

«Από φυλακής πρωΐας μέχρι νυκτός» διέτριβεν εις τον Ναόν, κατά το ψαλμικόν «ως αγαπητά τα σκηνώματά σου, Κύριε των δυνάμεων• επιποθεί και εκλείπει η ψυχή μου εις τας αυλάς του Κυρίου» (Ψαλ. 83-1). Ἦρχιζε την ιερὰν Ακολουθίαν το πρωΐ και ετελίωνε τας μεταμεσημβρινὰς και πολλάκις τας απογευματινὰς ὥρας! Κατά δε την ιερὰν Προσκομιδὴν των Τιμίων Δώρων ἐμνημόνευεν σωρίαν ονομάτων. Διετῆρει ὅλα τα κοινῶς λεγόμενα «ψυχοχάρτια» που του ἔφερον – ἔστω και με μίαν δραχμὴν η μίαν δεκάραν συνοδευόμενα – και τα ἐμνημόνευε συνεχῶς και ἀδιαλείπτως, ἐπὶ ὥρας καθ' ἑκάστην. Λέγεται δε ὅτι, φειδόμενοι του κόπου της αγάπης του, κάποτε εκ των υπηρετούντων αὐτόν κατά την Θ. Λειτουργίαν, ἀφαιρούσαν μέρος ἑξ αὐτῶν, δια να τον ἀνακουφίσουν.

Ένθεος ζήλος

Αλλ' όχι απλώς το μήκος και η διάρκεια της ιερουργίας ήτο ενδεικτική του ενθέου ζήλου του. Έτι μάλλον συνήρπαζεν η κατάνυξη, η αίσθησις της αγιότητος του ιερουργούντος και η μεταδιδόμενη γαλήνη και ο μετεωρισμός του εκκλησιάσματος προς τα άνω «ου ο Χριστός έστιν εν δεξιά του Θεού καθήμενος» (Κολ. 3, 1). Αναφέρονται μαρτυρίαί παιδιών ότι τον έβλεπον μετάρσιον, μη πατούντα επί της γης εν ώρα Θ. Λειτουργίας!

Ονομασταί και αλησμόνηται είναι αι άγρυπνίαι, τας οποίας ετέλει εις τον ναόν του Αγ. Ελισαίου. Ιερατικώς συνέπραττε μετ' αυτού ο ιερέυς της ενορίας μου (άγ. Νικολάου «Πευκακίων» – Αθηνών), π. Αντώνιος Νικηφόρος, εκ Θούριας Καλαμών (†1937). Κατ' επανάληψιν δε τον ηκολούθησα, κατά τα μαθητικά μου χρόνια και μου εδόθη η ευκαιρία – η ευλογία μάλλον – να ίδω ιερουργούντα τον μακαριστόν π. Νικόλαον Πλανάν.

Ήτο πολύ μικρός το δέμας. Και κυρτός πλέον σωματικώς εκ της ηλικίας, θα αναφέρω όμως οποίον σεβασμόν και ευλάβειαν ενέπνεε το πρόσωπόν του και η παρουσία του. Εις μίαν άγρυπνίαν μετέβημεν μαζί με την μητέρα μου. Αναγνώστης εγώ τότε – χειροθετημένος υπό του προκατόχου μου μητροπολίτου Πατρών και έπειτα Αρχιεπισκόπου Αθηνών θεοκλήτου Παναγιωτοπούλου(† 8.1.1962), τότε βοηθού επισκόπου Σταυρουπόλεως – ανέγνωσα πολλάκις των ι. αναγνωσμάτων. Ενω δε, πέρα το μεσονύκτιον, ανεγίνωσκον την ακολουθίαν της Θείας Μεταλήψεως, εσημειώθη μικρά κίνησις του εκκλησιάσματος διανοίγοντος δίοδον και υποκλινομένου ευλαβώς. Η μητέρα μου ενόμισεν ότι εισήρχετο Αρχιερέυς, ίνα ιερουργήση και επί τη εισόδω του ο λαός έκυπτε την κεφαλήν, διά να λάβη την ευλογίαν του. Αντ' αυτού όμως βλέπει μικρόσωμον ιερέα εισερχόμενον υπό την τόσον έκδηλον ευλάβειαν των υποδεχόμενων αυτόν χριστιανών. Ήτο ο π. Νικόλαος Πλανάς. Το κεντρικόν πρόσωπον της ιερουργίας. Με ταπεινήν όψιν και φωνήν. Και

με πανθομολογουμένην αγιότητα, ενώπιον της οποίας υπεκκλίνοντο εύλαβώς οι γινώσκοντες αυτόν. Ηξιώθημεν να αγιασθώμεν διά της ευλογούσης χειρός του• και να κοινωνήσωμεν της χάριτος διά της ύπ' αυτού τελεσιουργηθείσης Θείας Ευχαριστίας.

Με τους δύο Αλεξάνδρους

Παλαιότερον εις τας παννυχίδας αυτάς επλαισιώνετο από τους γνωστούς διηγηματογράφους Αλέξανδρον Παπαδιαμάντην και Αλέξανδρον Μωραϊτίδην (έπειτα μοναχό Ανδρόνικον) «άδοντας και ψάλλοντας εν τη καρδιά αυτών τω Κυρίω», εις την εκκλησίαν του Προφήτου Ελισαίου.[...]

Όταν εφθασεν εις ώριμον γήρας (ογδοηκοντούτης), εκάμφθη υπό το βάρος των κοπώσεων. Και μετά εννεάμηνον παροπλισμόν του (από Ιουνίου 1931 μέχρι και Φεβρουαρίου 1932) εκτός ενεργού ιερατείας, λόγω εξαντλήσεως των σωματικών του δυνάμεων, εκοιμήθη εν Κυρίω την 2αν Μαρτίου 1932, επέτειον της εις πρεσβύτερον χειροτονίας του.

«Το τέλος αυτού - γράφει ο μακαριστός Μητροπολίτης πρ. Παραμυθίας Τίτος Ματθαιάκης, διατελέσας πνευματικόν τέκνον του αιιδίμου γέροντος - υπήρξε τέλος όντως αγίου. Συνωμίλει μετά του Σωτήρος Χριστού, ικετεύων αυτόν όπως λάβη την ψυχήν αυτού και αναπαύση το βεβαρημένον σώμα του. Έζησεν ως

δίκαιος και κοιμήθη ως άγιος τον ύπνον του ανθρώπου του Θεού ηρέμως...»

Η είδησις της κοιμήσεως αυτού διεδόθη αστραπιαίως εις την ενορίαν του και καθ' άπασαν την πόλιν των Αθηνών. Το σεπτόν σκήνωμά του, μετακομισθέν εις τον ναόν του Αγ. Ιωάννου (της οδού Βουλιαγμένης), ετέθη εις προσκύνημα επί τριήμερον, «τη επιμόνω αξιώσει των ενοριτών αυτού – συνεχίζει ο πρ. Παραμυθίας Τίτος -χωρίς να προηγηθή ουδεμία ταρίχευσις αυτού ουδέ να ύποστή αλλοίωσίν τινα».

Χιλιάδες λαού στην κηδεία του

Χιλιάδες λαού συνέρρευσαν, άνθρωποι πάσης ηλικίας και τάξεως, ίνα προσκυνήσουν το σεπτόν αυτού σκήνωμα. Εκηδεύθη τη 5η Μαρτίου εν μέσω χιλιάδων λαού. Της κηδείας αυτού προέστη ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χρυσόστομος Παπαδόπουλος (†1938), ο οποίος εκφωνήσας επικήδειον λόγον, ανεφέρθη εις τας πολλάς και σπανίας αρετάς του κοιμηθέντος... εξάρας δεόντως τα πολλά αυτού χαρίσματα και την εξαίρετον ιερατικήν αυτού δράσιν εν τω αμπελώνι του Σωτήρος Χριστού. Ως απόδειξιν δε της μεγάλης τιμής ηξιώθη ούτος εν τη Εκκλησία επεκαλέσθη το πλήθος των πιστών, όπερ παρηκολούθησε την κηδείαν αυτού.

Κατόπιν ανεφέρθη εις την φήμην την αγαθήν, ήν απέκτησε ως εξομολόγος και παρωμοίασεν αυτόν προς «μεγάλον» της Εκκλησίας ημών Πατέρα».

«Η κηδεία αυτού ενεθύμιζεν ημέραν Μεγάλης Παρασκευής. Ως δ' εάν επρόκειτο περί κηδείας Πατριάρχου η Βασιλέως, ο λαός είχε κατακλύσει την πλατείαν του Ναού και τας παρόδους, η συγκοινωνία είχε διακοπή, επιμόνω δ' αξιώσει αυτού δεν ετάφη ευθύς αμέσως μετά την ακολουθία της κηδείας. Περαιωθείσης την 12ην μεσημβρινήν ώραν, αλλά περί την 4ην απογευματινήν, αφού περιεφέρθη επί των ώμων των ευσεβών αυτού ενοριτών το σκήνωμα αυτού εις τας κυριωτέρας οδούς της ενορίας ταύτης... Το τι επηκολούθησε κατά τας τεσσάρας ταύτας ώρας μέχρι της ταφής αυτού δεν περιγράφεται. Όλοι ωμίλουν περί γενομένης εις αυτούς εκ μέρους του κοιμηθέντος καλωσύνης, βοηθείας, παρηγορίας, σωτηρίας. Τους πάντας είχεν ευεργετήσει καθ' όλην την μακράν ιερατικήν του υπηρεσίαν. Ετάφη εις ανοιγέντα τάφον παρά τω ιερώ βήματι του ναού τούτου (Περιοδ. «Εκκλησία» έ. 1966, σελ. 632).

Δημοσιεύματα εκκλησιαστικών εντύπων

Έγραψαν σχετικώς περί αυτού τα τότε εκδιδόμενα φύλλα:Η «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» της 12ης Μαρτίου 1932, μεταξύ άλλων «Κατά τα υπερπεντήκοντα έτη της υπηρεσίας του ο αείμνηστος ιερεύς Νικόλαος διά της εξομολογήσεως εγνωρίσθη ευρύτατα,

χιλιάδες δε πιστών προσήρχοντο προς αυτόν. Ἦσκει ἐπ’ αὐτῶν, διὰ τῆς ιεροπρεπείας του και των μεγάλων αρετῶν ὅφ’ ὧν περιεκοσμεῖτο ευεργετικωτάτην επίδρασιν».

Ο «ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ» τῆς 1ης Ἀπριλίου 1932 ἔγραφεν: «Ο παπα-Νικόλαος των αγρυπνιῶν του Ἀγίου Ελισαίου ἀπεδήμησεν εἰς τὴν αἰώνιον χαράν... Λέγων προσευχάς ἐφαίνετο ἐμπνευσμένος. Ο πλούτος του ἦτο ἡ εὐτέλεια τῆς περιβολῆς του· ἡ δόξα του, ἡ καλωσύνη και ἡ προθυμία του νὰ ἐξυπηρετεῖ τοὺς ζητούντας τὴν φωτισμένην διάνοιάν του• ἡ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισις, συγκριτικῶς πρὸς τὰς ἐπιδεικτικὰς ἐμφάνεισις, ἦτο ἀνυπαρξία ἀξίας τινός, ἀλλὰ διὰ μέσου αὐτῆς τῆς ἀνυπαρξίας ἐφαίνετο τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐσωτερικῆς ἀγιότητος... Ἦτο φοβερόν φαινόμενον ἐξουθενητοῦ τῆς ἐπιδεικνυομένης πορφύρας και βύσσου, του χρυσοῦ και του ἀργύρου... Δίκαιο εἶναι νὰ κληθῇ ζωντανὴ εἰκὼν μακαρίου «πτωχοῦ τῷ πνεύματι» χριστιανοῦ ἀξίου τῆς βασιλείας των οὐρανῶν, καθ’ ἃ ὁ Κύριος ρητῶς ἐδίδαξε και ἐχαράκτήρισε».

Οἱ «ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ» ἔγραψαν «...Ο αείμνηστος ἱερεὺς ἦτο τύπος σεμνοῦ και εὐσεβεστάτου κληρικοῦ, κεκοσμημένου ὅλων των αρετῶν, διό και ἀπῆλαυε του γενικοῦ σεβασμοῦ και τῆς ἀγάπης ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας». Ἡ ἐφημερίς «ΕΣΠΕΡΙΝΗ» τῆς 7ης Μαρτίου 1932, μεταξύ ἄλλων, γράφει «... Εἶναι ἀπειροὶ ἐκεῖνοι που ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην του ἱερέως αὐτοῦ...Υπολογίζεται ὅτι ἀπὸ τῆς προχθὲς παρήλασαν πρὸ τῆς σοροῦ του και τον ἡσπᾶσθησαν περισσότεροι των οκτῶ χιλιάδων...».

Ἡ αὐτὴ δε ἐφημερίς τῆς 6ης Μαρτίου 1932 δημοσίευσε εἰς τὴν 1ην σελίδα τὴν φωτογραφίαν του ἁγίου ἀνδρός ὑπὸ τοὺς τίτλους «Τὰ σπάνια ἀνθρώπινα φαινόμενα τῆς ἐποχῆς μας». «Ένας ἅγιος ἱερεὺς που ἀπέθανε πάμπτωχος. Τον θρηνοῦν χιλιάδες πιστῶν». «Ο Νικόλαος Πλανάς και τὸ χριστιανικώτατον ἔργον του. Υπήρξε ὁ μοναδικὸς προστάτης χιλιάδων πτωχῶν. Παν ὅ,τι συνέλεγε τὸ ἐμοίραζεν ἀμέσως. Ἡ αὐτοθυσίᾳ του θα μείνῃ ἀλησμόνητος. Τὰ ὁράματα που εἶδε πρὸ του θανάτου του. Ἦλθεν ἓνας ἄγγελος και ἐκάθησε παρὰ τὸ προσκέφαλό του».

Θαυμασταί ἰάσεις ἀσθενῶν

Τελευταῖον πρέπει νὰ μνημονεύσωμεν ὅτι και θαύματα μαρτυροῦνται τελεσθέντα διὰ των εὐχῶν και τῆς ἐνώπιον του Κυρίου παρρησίας του. Εἰς ἐκδοθὲν περὶ αὐτοῦ βιβλίον, ὑπὸ τον τίτλο «Ο παπα-Νικόλαος Πλανάς – ὁ ἀπλοϊκὸς ποιμὴν των ἀπλῶν προβάτων» (Ἐκδ. Οἶκος «Ἀστήρ» Α.Ε. Παπαδημητρίου, Ἀθήναι 1965. Πρόλογος Φ. Κόντογλου, Επίλογος Ἀρχιμ. Φιλόθεου Ζερβάκου) ἡ συγγραφεὺς μοναχὴ Μάρθα, ἐκ του ἀμέσου περιβάλλοντος του μακαριστοῦ Γέροντος και τακτικῆς συνοδός αὐτοῦ, διηγείται τινὰ ἐκ των θαυμάτων των ὑπ’ αὐτοῦ συντελεσθέντων ὑπὸ τῆς Χάριτος

του Θεού. Περι ενός δ' ἑξ αὐτῶν (μνημονευομένου ἐν σελ. 37-38) ο προδιαληφθεὶς Μητροπολίτης πρ. Παραμυθίας Τίτος βεβαιοί ὅτι «ἔτυχε νὰ εἶναι παρὼν ὅτε συνέβη τοῦτο, ἐπαληθεύσαντος τοῦ λόγου τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ• «καν θανάσιμόν τι πῖωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάβῃ» (Μαρκ. 16, 18). Πρόκειται δε διὰ «το φάρμακον με το οποίον ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν, ὅπερ κατὰ λάθος παρέλαβε μεθ' εαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ νάματος» (Περιοδ. «Εκκλησία», ἐνθ. ἀνωτ., ἐ. 1966, σ. 631).

Εν δε τῷ περιοδικῷ «Ενορία» τοῦ Ἀνδρέου Κεραμίδα, ἀρθρογραφῶν περὶ αὐτοῦ ο ἱερεὺς Ἰωάννης Ἀδαμόπουλος – ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου Ὁμονοίας, Ἀθηνῶν γνωρίσας προσωπικῶς τὸν αείμνηστον τῷ 1930 καὶ συνδεθεὶς στενῶς μετ' αὐτοῦ ὡς διάκονος, γράφει το καὶ ἀνωτέρω μνημονευθέν, ὅτι «παιδάκια ἀθῶα – κατὰ τὰς μαρτυρίας πολλῶν – τὸν ἐβλεπαν ἱστάμενον ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους ὅταν ἱεουργοῦσεν». Ἱστορεῖ δε καὶ τέσσερα ἐκ τῶν γνωσθέντων θαυμάτων αὐτοῦ, λίαν χαρακτηριστικά, δύο θαυμαστάς ἰάσεις ἀσθενῶν, θαυμαστήν κάλυψιν στρατιώτου ἐν πολέμῳ καὶ ἡμέρωσιν ἀποθηριωθέντος ἀμαξηλάτου μετὰ θεραπείας τοῦ ἡμιθανοῦς ἵππου τοῦ καὶ ἀνανήψεως καὶ μετανοίας τοῦ βλάσφημου ἐκείνου, ὅστις ἐφεξῆς ἀφωσιώθη εἰς τὸν γέροντα «καὶ τὸν πηγαινοέφερε ἀπὸ το σπίτι τοῦ εἰς τὸν Προφήτην Ἐλισαῖον». (Περιοδ. «Ενορία» ἐ. 1949, σελ. 296 καὶ 313-14). Ἰκανά ταῦτα, νομίζομεν, καὶ ἐνδεικτικά τῆς ἀγιότητος τοῦ ἀνδρός.

Εν ὅψει δε πάντων τῶν ἀνωτέρω, ἐκ τῶν ὁποίων διαπιστοῦται ἡ γενικὴ ἐξῶθεν μαρτυρία τῆς ἀγιότητος τοῦ ἱερέως Νικολάου Πλάννα οὐδεμία οὐδαμόθεν ὑπῆρξε διαμφισβήτησις αὐτῆς. Νωπαὶ δε εἶναι ἑξ ἄλλου εἰς τὰς ἀκοάς ἡμῶν μαρτυρίαι φθάσασαι μέχρις ἡμῶν διὰ στόματος πολλῶν ἐπιζώντων μέχρι πρότινος πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων καὶ ἄλλων ἐκ τοῦ κύκλου τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῆς μετ' αὐτοῦ ἀναστροφῆς «εἰδότην τὴν αὐτοῦ θεάρεστον βιοτὴν καὶ πολιτείαν», εὐλαβῶς εἰσηγούμεθα τὴν ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἀνομολόγησιν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπίσημον ἀνακήρυξιν αὐτῆς καὶ καθορισμόν τῆς εορτίου μνήμης αὐτοῦ τῇ 2ᾳ Μαρτίου ἐκάστου ἔτους, ἐπετείῳ τῆς τέ χειροτονίας αὐτοῦ ὡς πρεσβυτέρου καὶ τῆς μακάριος κοιμήσεως αὐτοῦ ἐν Κυρίῳ.

Το κείμενον αὐτὸ ἀποτέλεσε εἰσήγησις πρὸς τὴν Διάρκῃ Ἱερᾷ Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ τῆς ἀναγνώρισεως τῆς ἀγιότητος τοῦ οσίου Νικολάου τοῦ Πλανά.